

[Lasse Budtz]

Fru Grethe Fenger Møller havde andre aldeles glimrende bemærkninger. Jeg synes, at det er uhyre vigtigt at fastslå, at det, vi vil, er at give befolkningen et tilbud, som den kan modtage eller lade være med at modtage, men kan vælge i fuldkommen frihed. Det er klart, at der må skabes et fundament, for nogen har råd til at beskæftige sig med kultur, og andre har det ikke, hvis vi altså ikke skaber dette økonomiske grundlag.

Og så blot én sidste bemærkning til hr. Chr. Christensen. Jeg er meget nervøs ved at sige, at vi ikke må have politisk kunst. Jeg er så nervøs ved at sige det, så jeg ikke vil sige det. Jeg mener godt, vi må have politisk kunst. Jeg mener også godt, at politisk kunst kan blive understøttet på en eller anden måde via de forskellige udvalg. Men det er klart, vi må bare ikke have én slags politisk kunst, vi skal have mange slags politisk kunst, hvorved vælgerne og befolkningen, skatteyderne og deres børn får en endnu større mulighed for at foretage et frit valg.

Mette Madsen (V):

Heller ikke jeg skal forlænge debatten, men jeg synes ikke, at hr. Glensgårds bemærkninger om ydelserne på finansloven skal stå uimodsagt. Ministeren har været inde på det, og jeg synes ligesom ministeren, at det er en fantastisk nedvurdering af folketinget at forelægge folketinget tal og statistikker revet ud af sammenhængen. Jeg synes, det var meget beskæmmende for debatniveauet i folketinget, at man piller de tre forfattere ud, der har haft de største indtægter, og så overhovedet ikke nævner, at 7 af 13 havde haft under 10.000 kr. i biblioteksindtægter. Men jeg vil gå videre, hvor ministeren slap.

Man fremfører, at en forfatter har haft 400.000–500.000 kr. i indtægt. Men hr. Glensgård ved, for han må jo kunne loven, der ligger til grund for uddeling af disse ydelser, at de 6.000 kr., man kan få, er beskattet, så med en indtægt på 300.000–400.000 kr. bliver der jo ikke meget tilbage. De 6.000 kr. går tilbage i statskassen, tilbage igen, hvor de kom fra, og så er der kun hæderen tilbage. Men den under fremskridtspartiet dem måske heller ikke.

Der var en anden ting, som jeg også lige må tage fat på. Hr. Glensgård sagde, at fattige, ukendte kunstnere får ingenting, maskin-

arbejderen, der står ovre i Jylland, får ingenting. Dér vil jeg gøre opmærksom på, at Statens Kunstfond netop har tildelt arbejderforfatteren John Nehm et 3-årigt stipendium, at taxachauffør Magnus Johansson i 1975 fik en støtte på 15.000 kr., i 1977 en støtte på 10.000 kr., og at bryggeriarbejderen Hansen Folehave har fået et arbejdslegat og, så vidt jeg ved, også har fået af tipsmidlerne.

Som ministeren sagde: man bør have så stor respekt for den talerstol og den forsamling, der lytter her, at man ved, hvad man taler om, inden man beslaglægger den.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har kun nogle ganske få bemærkninger at komme med.

Det er da rigtigt, som kulturministeren siger, at kommunerne har forøget deres udgifter. De er steget, siger ministeren, fra 11 kr. i 1962–63 til 56 kr. i 1975–76. Det er vist en femdobling, og for at følge med pristallerne og udviklingen skulle de vist have været firdoblet. Det er faste priser, jeg taler om, så det er jo ikke så forfærdelig meget, når man står over for, at de ikke rigtig har kunnet følge med inden for statens område.

Man siger, at der er en god forklaring her, og det må vi jo altså finde os i. Jeg kan sige det nøjagtigt: stigningen i kulturudgifter for statens vedkommende ligger udelukkende i tiåret 1962–72. Efter 1972 viser tallene kun meget små udsving, i enkeltår endda tilbagegang.

Det er den holdning, jeg gerne ville have man kom væk fra, fordi jeg tror, det er så helt nødvendigt af de grunde, nogle ville kalde holdningsmæssige, andre ville kalde medmenneskelige. Jeg tror, det er så helt nødvendigt, vi kommer væk fra den betragtning, at kultur er noget, man har, når der er gode tider og man ikke har andet at bruge pengene til. Tværtimod, i dårlige tider tror jeg at man skal sætte endnu mere ind på at skaffe kulturen en god udvej. For som jeg sagde i mit første indlæg: det, at vi får krise, er bevis for, at vor kultur ikke har haft et holdbart grundlag. Det har svigtet på nogle punkter.

Må jeg sige til ministeren, at i dette, at jeg angriber den nuværende teaterordning og gør opmærksom på, at den commercialiserer hele teaterdriften, ligger der ikke, at jeg ønsker, at man skal blande det, men man må